

5.1 Дефинирање на царството

Нашите претходни студии покажаа дека Божја намера е да го награди Својот верен народ со вечен живот по враќањето на Христос. Тој вечен живот ќе биде проведен на земјата; Божјите повторувани ветувања во врска со тоа никогаш не вклучувале дека верните ќе одат на небо. "Евангелието (благовестие) на царството" Божјо (Мт.4:23) беше проповедано на Авраам во вид на Божјите ветувања кои се однесуваа за вечен живот на земјата (Гал.3:8). "Царството Божјо" е значи времето по Христовото враќање кога тие ветувања ќе бидат исполнети. Додека Бог е безусловно Царот на Своето целосно создание дури и сега, Тој му даде на човекот слободна волја да го управува светот и својот живот по свое. Така сега светот е опфатен во "царството на луѓето" (Дан.4:14).

По враќањето Христово, "царството на светот (ќе стане) царство на нашиот Господ и на Неговиот Христос, и Он ќе царува во сите векови" (Отк.11:15). Тогаш Божјата волја и желби ќе бидат целосно и отворено спроведувани на земјава. Оттука Исус ни заповеда да се молиме: "Да дојде царството Твое; да биде волјата Твоја, како (сега) на небото, така (да биде) и на земјата" (Мт.6:10). Поради тоа, "царството Божјо" е фраза заменлива со "царството небесно" (Мт.13:11 ср. Мк.4:11). Забележи дека никогаш не читаме за "царството во небото"; царството небесно е она кое што ќе биде воспоставено од Христос на земјата по неговото враќање. Како што е Божјата волја потполно извршувана од ангелите на небо (Пс.102:19-21), така ќе биде во идното царство Божјо, кога земјата ќе биде населена само со праведници, кои ќе се "еднакви со ангелите" (Лк.20:36).

Влегувањето во царството Божјо при Христовото враќање е према тоа крајниот исход на сите наши христијански настојувања во овој живот (Мт.25:34; Дела 14:22); и како такво, е апсолутно важно исправното разбирање за тоа. Филиповата проповед за 'Христа' е опишана како учење за "Евангелието за царството Божјо и за името на Исуса Христа" (Дела 8:5,12). Пасус врз пасус не потсетува како "царството Божјо" беше главниот товар на Павловата проповед (Дела 19:8; 20:25; 28:23,31). Затоа е многу важно во потполност да го разбереме учењето за Божјото царство, бидејќи обликува битен дел од пораката на евангелието. "Во царството Божјо треба да влеземе преку многу маки" (Дела 14:22); тоа е светлото на крајот од тунелот на овој живот, и према тоа поттикот да се направат жртвите кои вистинскиот христијански живот ги содржи.

Навуходоносор, царот на Вавилон, сакаше да ја знае иднината на светот (види Дан.2). Му беше дадена визија на голема статуа, составена од разни метали. Даниел толкуваше дека златната глава го претставува царот вавилонски. (Дан.2:38). По него требаше да следуваат големи царства во областа околу Израел, заклучно со една состојба во која "прстите на нозете беа дел од железо, а дел од глина, така и царството ќе биде делум силно, а делум слабо" (Дан.2:42).

Сегашната рамнотежа на сила во светот е поделена помеѓу многу нации, некои силни и некои слаби. Даниел тогаш виде еден мал камен како го удри ликот по нозете, и го уништи, а потоа нарасна во голема планина која ја исполни целата земја (Дан.2:34,35). Тој камен го претставуваше Исуса (Мт.21:42; Дела 4:11; Еф.2:20; 1Пет.2:4-8). 'Планината' што тој ќе ја создаде врз целата земја го претставува Божјото царство, кое ќе се уреди во неговото II доаѓање. Ова пророштво е само по себе доказ дека царството ќе биде на земја, не на небо.

Дека царството ќе биде всушност во целост уредено само со Христовото враќање е тема на други пасуси. Павле говори за Исус кој ќе ги суди живите и мртвите "кога ќе дојде Он и Неговото царство" (2Тим.4:1). Михеј 4:1 ја одбира Даниеловата идеја за Божјото царство како една огромна планина: "Во последните дни планината на Господовиот Дом, ќе биде воспоставена"; потоа следува опис какво би било тоа царство на земјата (Мих.4:1-4). Бог ќе го даде на Исус престолат Давидов во Ерусалим: "И ќе

царува... засекогаш, и царството Негово нема да има крај" (Лк.1:32,33). За тоа е нужно да се има одредена точка кога Исус ќе почне да владее на Давидовиот престој, и почнува неговото царство. Тоа ќе биде во неговото враќање "И царството Негово нема да има крај" се поврзува со Дан.2:44: "Небесниот Бог ќе подигне царство, кое нема да се разруши никогаш, и тоа царство нема да биде предадено на друг народ". Отк.11:15 користи сличен јазик во опишувањето како во II доаѓање, "Царствата на светот станаа царство на нашиот Господ и на Неговиот Христос, и Он ќе царува во **сите векови**". Повторно, мора да има одредено време кога Христовото царство и владеење почнува на земјата; тоа ќе биде во неговото враќање.

5.2 Царството не е сега воспоставено

Распространето е поимањето дека Божјото царство сега сосема постои, составено од сегашните верници, 'црквата'. Додека во перспектива вистинските верници се 'спасени' и дадени им се одредени места во царството, не може да има никакво сомнение дека ние не сме сега сосема во царството, бидејќи Христос сè уште не се вратил да го уреди.

Треба да е јасно од она што досега учевме "дека телото и крвта не можат да го **наследат** царството Божјо" (1Кор.15:50). Ние сме "**наследници** на царството, ветено од Него на оние, кои Го сакаат" (Јак.2:5), бидејќи крштевањето нè прави наследници на ветувањата до Авраам, ветувањата кои се темелен состав на евангелието за царството (Мт.4,23; Гал.3,8,27-29). Затоа е општо среќавањето со ветувањата за **наследување** на царството по Христовото враќање, кога ветувањата до Авраам ќе бидат исполнети (Мт.25:34; 1Кор.6:9,10; 15:50; Гал.5:21; Еф.5:5). Самата употреба на овој јазик за идно наследување говори дека царството не е во посед на сегашните верници.

Исус кажа една парабола да ги исправи оние кои мислеа "дека набргу ќе се открие царството Божјо, па рече: Еден човек од висок род заминуваше во далечна земја да прими царство за себе и да се врати". Во меѓувреме ги остави своите слуги со одредени одговорности. "А кога се врати, по приемот на царството, нареди да ги повикаат оние слуги", и ги судеше. (Лк.19:11-27). Благодникот го претставува Христа кој заминува во "далечна земја" на небо да го прими царството, со кое се враќа во времето на судот т.е. II доаѓање. Затоа не е можно "слугите" да го поседуваат царството сега, за време на отсуството на нивниот Господар.

Следниве нудат понатамошни докази за тоа:

- "Моето царство не е од овој свет (век)", Исус едноставно изјави (Јв.18:36). Иако, дури и тогаш можеше да рече, "Јас сум Цар" (Јв.18:37), кое покажува дека Христовото сегашно 'царување' не значи дека неговото царство е сега уредено. Дури и верните во I век се опишани како го **ОЧЕКУВААТ** "царството Божјо" (Мк.15:43).

- Христос им рече на своите ученици дека никогаш повторно нема да пие вино "сè до оној ден, кога ќе пијам ново со вас, во царството на Мојот Отец" (Мт.26:29). Тоа јасно вметнува дека царството ќе биде во иднината, како што луѓето и го разбраа Христовото проповедање на "благовестието. (т.е. рано прогласување) за царството Божјо" (Лк.8:1). "Блажен е оној, кој **ќе** (во иднина) јаде леб во царството Божјо", беше нивниот коментар (Лк.14:15).

- Лука 22:29,30 ја продолжува оваа тема "Јас ви **ветувам...** царство, за да јадете и да пиете на трпезата Моја во царството Мое".

- Исус објасна за знаците кои ќе го огласат второто доаѓање, и заклучи со коментарот: "така, кога ќе видите дека станува ова, знајте оти се приближи царството Божјо" (Лк.21:31). Ова е бесмислено ако царството сега постои пред второто доаѓање.

-"Оти во царството Божјо треба да влеземе преку многу маки" (Дела 14:22). Не е ни чудо што секој страдален верник нестрпливо моли за царството да **дојде** (Мт.6:10).

-Бог "ве призвал во Своето царство" (1Сол.2:12), во одзив, треба да **бараме** влез во тоа царство со еден духовен живот сега (Мт.6:33).

ЦАРСТВОТО БОЖЈО Е ВО ВАС?

Во пркос на сите овие бројни истакнувања, многу православни 'христијани' одбираат да го темелат своето верување дека царството сега постои во срцата на верниците, врз еден единствен пасус: "царството Божјо е во вас внатре" (Лк.17:21). Ова е поправилно преведено "царството Божјо е меѓу вас" (види А.В. mg). Контекстот покажува дека Исус им говореше на фарисеите (v.20); и она 'вас' се однесува на нив. Тие сигурно не беа христијански верници- царството Божјо не беше уредено во **нивните** срца. Евреите правеа голема јавна претстава од својот жар во потрагата по Месија. Во овој пасус "царството Божјо" изгледа дека е една титула на Месија, бидејќи тој ќе биде цар на царството. Така кога Исус влезе во Ерусалим, народот викаше, "Благословен е, Кој иде (Месија) во името Господово! Благословено е царството на нашиот татко Давида, кое иде во името Господово" (Мк.11:9,10). Тука се поистовестува Месија и 'царството'. Така Јован крстител проповедаше дека "се приближи царството небесно! Оти (Исус) е, навистина оној (за кого се пророкуваше)" (Мт.3:2,3). Во нашиот пасус во Лука 17:20-24, Исус им одговори на прашањето "кога ќе дојде царството Божјо", со говорот за доаѓањето на "Синот Човечки".

Христовата поента беше дека Евреите правеа таква претстава во потрагата за доаѓањето на Месија, очекувајќи го одреден откриен во моќ, што не успеваа да сфатат дека Месија- царството Божјо- веќе беше меѓу нив во понизната особа Исус. Така тој ги предупреди: "Царството Божјо (Месија) нема да дојде забележливо... зашто царството Божјо е во вас" (Лк.17:20,21).

5.3 Царството Божјо во минатото

Царството Божјо е идната награда за верниците. Како такво, нивниот поттик е да живеат живот предан на копирање на примерот Христов, нешто што ќе содржи кратко страдање и неудобност. И затоа е за очекување дека сите денови ќе ги поминуваат во се поголема желба да се почитува и разбира чудесноста на тој иден век. Тој ќе биде збир на сите нивни духовни стремежи, и полното објавување на Богот кого го засакаа за свој Отец.

Писмото обилува со подробности на што би наликувало царството, и ќе се најде за доживотна работа да се откријат само некои од нив. Еден начин преку кој можеме да разбереме некои од основните начела на тоа идно царство е да увидеме дека царството Божјо постоело порано во облик на народот израелски. Тоа царство ќе се преуреди по Христовото враќање. Многу од Библијата ни дава податоци во врска со народот на Израел, за воглавно да сфатиме, како Божјото идно царство ќе биде организирано.

Бог е често опишуван како "Царот на Израилот" (Иса.44:6 ср. Иса.41:27; 43:15; Пс.47:2; 88:18; 149:2); следува дека народот на Израел беше Негово царство. Тие станаа Божјо царство со влегувањето во еден завет со Него на гората синајска, кратко откако излегоа од Египет низ Црвеното море. Во одзив на нивната волја да го држат тој завет тие беа Божјо "царство... и народ свет" (Исх.19:5,6). Вака "Кога Израилот излезе од Египет... Израилот (беше) област Негова" или царство (Пс.113:1,2). После влегувањето во тој договор, Израел патуваше низ синајската пустина и се смести во ветената земја хананска. Бидејќи Бог им беше Цар, тие беа управувани од 'судии' (пр. Гедеон и Самсон). Овие судии не беа цареви, туку божествено водени управници кои управуваа со одредени делови на земјата наместо да владеат со целата земја. Тие често беа воспитувани од Бога за одредени цели, пр. да го водат Израел во покајание и избавување од нивните непријатели. Кога Израелците го прашаа судијата Гедеон да им

биде цар, тој одговори: "(јас не) ќе владеем со вас... Господ нека владее со вас" (Суд.8:23).

Последниот судија беше Самуил. Во негово време Израелците побараа човечки цар за да бидат како околните народи (1Цар.8:5,6). Низ цела историја, вистинскиот Божји народ беа испитувани да ја потценуваат блискоста на својот однос со Бога, и да го жртвуваат тоа за една појава на сличност со околниот свет. Тие испушенија се најакутни во нашиот сегашен свет. Бог се пожали на Самуил: "Тие... ме отфрлија Мене, за да не царувам над нив" (1Цар.8:7). Сепак, Бог им додели цареви, почнувајќи со злосторниот Саул. После него дојде праведниот Давид, и цела линија цареви потекнаа од него. Духовно посвесните цареви сфатија дека Израел беше сè уште Божјо царство, иако го отфрли Неговото царување. Тие затоа признаа дека го управуваат Израел во Божјо име а не по свое право.

Познавањето на ова начело ни овозможува да најдеме смисла во описот на Соломон, Давидовиот син, кој владееше на Божјиот "престол за цар пред Господа, твојот Бог" (2Лет.9:8; 1Лет.28:5; 29:23). Соломоновото владеење во голем мир и напредок посочуваше кон (или го 'претставуваше') идното Божјо царство. Затоа е истакнато дека тој беше цар на Израел во Божјо име, исто како што и Исус ќе седне на Божјиот престол како израелски Цар за Бога (Мт.27:37,42; Јв.1:49; 12:13).

Многу од праведните цареви запишани во Стариот завет уживаа владеења кои беа типични за Христовото идно царство. Како што изгради Соломон храм за Бога во Ерусалим, така исто и Христос ќе изгради во идното царство (види Јез.40-48). Како што Језекија и Соломон примаа подароци и почести од околните народи (3Цар.10:1-4; 4Цар.20:12), и земјата на Израел виде благослов со силна плодородност и напредок (3Цар.10:5-15; Иса. 37:30), така и во Христовото ширум световно царство истите нешта ќе бидат видени на далеку повисоко ниво.

БРАК

Во пркос на добриот почеток на Соломон, уште прилично млад тој направи грешки со своите брачни врски кои напредно му ја исцрпуваа духовната снага како што старееше. "Цар Соломон засака... и многу жени-туѓинки- Моавки, Амонитки, Идумејки... од оние народи, за кои Господ им беше рекол на Израелците синови: не влегувајте при нив, и тие да не влегуваат при вас, за да не го приклонат срцето ваше кон своите богови. Кон нив се прилепи Соломон со љубовта своја... и неговите жени го развратија срцето негово. Кога Соломон остаре, неговите жени го приклонија срцето негово кон други богови, и срцето негово не беше наполно предадено на неговиот Господ... И Соломон го вршеше она, што беше неугодно пред очите на Господа, и не го следеше наполно Господа... И Господ се разгневи на Соломона... Тогаш Господ му рече... Ќе го одземам царството од тебе" (3Цар.11:1-11).

Соломоновото лизгање во отпадничтво беше животен долг процес. Неговите врски со жени кои не го делеа неговото знаење за израелскиот Бог го одведоа во наклоност на нивните лажни богови. Љубовта кон неговите жени значеше дека не ги гледаше веќе тие богови за духовни перверзии на стварниот Бог што тие и беа. Со време, неговото срце не беше веќе богослужно на израелскиот Бог. "Неговото срце не беше наполно предадено", т.е. совеста веќе не го грижеше при богослужење на лажни богови. Недостигот на предаденост со цело срце кон вистинскиот Бог беше "неугодно пред очите на Господа", и исходи во раскинување на Божјата врска со Соломон. На Израел му беше повторувано да не се женат со жените од околниот свет (Исх.34:12-16; Исус 23:12,13; 5Мој.7:3).

Со крштевањето во Христа ние постануваме духовен Израел. Ако сме самци, треба да се венчаваме само во духовниот Израел, "во... Господа" (1Кор.7:39)- т.е. со други крстени верници "во Христа". Ако сме веќе венчани во време на нашето крштевање, не треба да се разделуваме од нашите жени; брачниот однос ни е осветен со причина на нашата вера

(1Кор.7:12-14). Свесното венчавање со оние кои не го познаваат вистинскиот Бог, долгорочно, би одвело до отпадништво. Соломон очито неуспешно ја процени важноста на Божјото предупредување за тие жени: "Засигурно ќе го одвратат вашето срце" (3Цар.11:2; (евр. текст) Исх.34:16). Само натприроден степен на самоконтрола и упорно покажување можат да нè направат исклучок во тоа правило.

Порано покажавме како православното христијанство не ја цени еврејската основа на христијанската надеж; тие не го познаваат вистинскиот Бог на Израел. Влегувањето во брак со такви луѓе нормално води кон постепено отпаѓање од величествените доктрински вистини кои се темели на нашето спасение. Затоа Исак и Јаков отидоа до необични далечини по сопруги кои исправно ја држеа вистинската вера, Исак дури чекаше до 40 години старост да ја најде вистинската жена (Бит.24:3,4; 28:1). Бедотијата на Ездра и Неемија, кога слушнаа дека некои од Евреите се венчале со неЕвреи понатаму ја покажува озбилноста на тоа прашање (Ездра 9:12; Неем.10:29,30).

Ние го покренавме тоа прашање сега за да поттикнеме одразително размислување; за бракот е подробно расправано во студија 11.4.

БОЖИОТ СУД

Во исход на Соломоновото отпадништво, царството на Израел беше поделено на две; синот на Соломон, Ровоам, управуваше врз племињата на Јуда, Венијамин и половина од племето на Манасиј, додека Јеровоам управуваше врз другите 10 племиња. Тоа десетплеменско царство беше наречено Израел, или Ефрем, а другото двоплеменско беше наречено Јуда. Луѓето од сите тие племиња, воглавно, го следеа лошиот пример на Соломон, тврдеа верување во вистинскиот Бог, а истовремено ги обожаваа идолите од околните народи. Повторно Бог се зазеде за нив, преку пророците, да се покажат, но бескорисно. Затоа ги казна со изведување од царството на Израел во земјите на нивните непријатели. Тоа беше со асирската и вавилонската инвазија на Израел и нивното одведување во заробеништво: "Ти (Боже) одлагаше многу години и им напомуваше со Твојот Дух (Слово), преку пророците Свои, но тие не слушаа. Тогаш ги предаде во рацете на туѓи (околни) народи" (Неем.9:30).

Десетплеменското царство на Израел воопшто немаше добри цареви. Јеровоам, Ахав, Јоахаз и.т.н. се сите запишани во книгата Царства како идолопоклоници. Последниот цар им беше Осиј, за чие владеење Израел беше поразен од Асирија и десетте племиња одведени во заробеништво (4Цар.17). Од таму тие никогаш не се вратија.

Двоплеменското царство на Јуда, имаше некои добри цареви (пр. Језекиј и Јосиј), сепак повеќето беа зли. Заради повторуваните гревови на луѓето, Бог го преврте Јуда за Свое царство во владеењето на нивниот последен цар, Седекиј. Тоа се направи со вавилонската инвазија, и беа одведени во заробеништво во Вавилон (4Цар.25). Тие останаа таму 70 години, после кои, некои се вратија во Израел под водството на Ездра и Неемија. Тие никогаш повеќе немаа свој цар, беа управувани од Вавилонците, Грците и Римјаните. Исус беше роден за време на римското управување. Заради израелското отфрлање на Исус, Римјаните ги нападнаа во 70 н.н.е. и ги растераа низ светот. Тек во минатите 100 години тие почнаа да се враќаат. Така објавувајќи го враќањето Христово (види Додаток 3).

Јез.21:25-27 го прорече крајот на Божјото царство како што е видно во народот на Израел: "А ти, недостоен, престапни водачу Израилев (т.е. Седекиј), тебе денес ти дојде денот... Така вели Господ Бог: Симни ја од себе круната и извади го венцот (т.е. Седекиј ќе престане да царува), и веќе не ќе го имаш... Ќе го уништам, ќе го уништам, ќе го уништам, и нема веќе да го има, сè додека не дојде Оној, Кому тој Му припаѓа, и нему ќе Му го дадам". Пасус по пасус во пророците се оплакува завршувањето на Божјото царство (Ос.10:3; Плач 5:16; Јер.14:21; Дан.8:12-14).

Трикатното 'уништување' во Јез.21:25-27 се однесува на трите инвазии од Навуходоносор, царот на Вавилон. Внимателниот ученик ќе види во овие стихови друг пример за како царството Божјо и царот се поистоветуваани; превратот на Седекиј беше оној на Божјото царство (види оддел 5.2). Така Божјото царство, какво што беше во народот на Израел заврши: "Јас... ќе го укинам царството на Израилот" (Ос.1:4). "И нема веќе да го има сè додека..." вметнува дека царството ќе се обнови кога ќе "дојде Оној, Кому то(а) Му припаѓа, и нсму ќе Му го дадам", Бог ќе му го даде на Исуса "престолот на Неговиот татко Давида... и царството Негово нема да има крај" (Лк.1:32,33)- по Христовото враќање. Значи тогаш, ветувањето за обновување на царството ќе биде исполнето.

ОБНОВУВАЊЕТО НА ИЗРАЕЛ

Има една мошне силна тема низ старозаветните пророци за обновувањето на Божјото царство по враќањето на Месија. Христовите ученици беа добро приспособени во тоа: "тие, кога се собраа, Го прашаа велејќи: Во ова време ли го **востановуваш**, Господи, **царството Израилово?**" т.е 'дали Јез.21:27 ќе се исполни сега?' Исус рече дека точното време на неговото второ доаѓање никогаш нема да го знаат, иако ангелите веднаш потоа ги уверија дека тој ќе се врати некогаш (Дела 1:6-11).

Обновувањето на царството Божјо/Израел ќе биде значи во II доаѓање. Така Петар проповедаше дека Бог ќе го прати "претскажаниот Исус Христос, Кого небото треба да Го прими (т.е треба да биде таму) **до она** време, кога **ќе се изврши сè**, што беше рекол Бог преку устата на сите Свои пророци" (Дела 3:20,21). II доаѓање ќе го донесе преуредувањето на Божјото царство како обновување на старото царство на Израел.

Обновувањето на царството е навистина темата на 'сите Божји пророци':

- "И престолот ќе се утврди со милост, и на него ќе седне (Исус) со верност, во Давидовиот шатор (во второто доаѓање- Лк.1:32,33), судија, кој бара правда и се стреми кон правосудие" (Иса.16:5).

- "Во оној ден ќе ја подигнам паднатата скинија Давидова (т.е. Давидовиот 'престол' од Лк.1:32,33), ќе ги пополнам пукнатините нејзини, срушеното ќе го подигнам и ќе ја средам **како во поранешните дни**" (Амос 9:11). Последната фраза е јасниот јазик на обновувањето.

- "И синовите негови (израелски) ќе бидат **како порано**, и собранието негово ќе стои пред Мене" (Јер.30:20).

- "Господ **пак** ќе го избере Ерусалим" (Зах.2:12), и ќе го направи престолнина на Своето ширум-световно царство (ср. Пс.47:2; Иса.2:2-4).

- "Ќе ги вратам заробените на Јуда и заробените на Израилот и ќе ги зацврстам **како порано... пак** ќе се слуша... глас од веселба... бидејќи Јас ќе ги вратам заробените од оваа земја во нивната **поранешна состојба...** во ова место (Ерусалим)... **пак** ќе има живсалишта на пастири... **пак** ќе врват стада" (Јер.33:7-13).

Враќањето Христово да го воспостави тоа царство е вистина "надежта на Израил" со која треба да се поврземе во крштевање.

5.4 Царството Божјо во иднина

Одделите 1 и 3 од оваа студија понудија поприлична информација за тоа какво ќе биде тоа царство. Ние видовме дека на Авраам му беше ветено дека преку неговото семе, луѓе од сите краеве на светот ќе бидат благословени; Рим.4:13 го проширува значењето дека целата земја ќе биде наследена од луѓе кои се 'во' семето на Авраам, т.е. Христа. Пророштвото за ликот на Даниел 2 објаснува како Христос ќе се врати како малиот камен, и тогаш царството постепено ќе се рашири низ целиот свет (ср. Пс.71:8). Тоа значи дека царството Божјо нема да биде сместено само во

Ерусалим или земјата на Израел, како што мислат некои, иако тие подрачја сигурно ќе бидат срцевината.

Оние кои го следат Христа во овој живот ќе бидат "цареви и свештеници; и ќе царуваме на земјата" (Отк.5:10). Нис ќе управуваме со населби од различни големини и број; еден ќе управува врз десет градови, другиот врз пет (Лк.19:17). Христос ќе ја дели неговата власт на земјата со нас (Отк.2:27; 2Тим.2:12). "Ете, царот (Исус) ќе царува по правда, а кнезовите (верниците) ќе управуваат по закон" (Иса.32:1; Пс.44:16).

Христос ќе владее вечно на Давидовиот преуреден престол (Лк.1:32,33), т.е. ќе го има Давидовото место и положба на власт, кое што беше во Ерусалим. Бидејќи Христос ќе владее од Ерусалим, тоа ќе биде престолнината на идното царство. И во таа област ќе биде изграден храмот (Јез.40-48). А луѓето ќе го слават Бога во различни места низ светот (Мал.1:11), тој храм ќе биде средишната точка на световното богослужење. Народи "ќе доаѓаат од година во година за да се поклонат на Царот, на Господа Саваот, и да го празнуваат празникот Сеници" околу храмот во Ерусалим (Зах.14:16).

Ова годишно ходочасништво во Ерусалим е проречено и во Иса.2:2,3 : "Во последните дни гората (царството-Дан.2:35,44) на домот (храмот) Господов ќе биде поставена на врвот од планините (т.е. Божјото царство и храм ќе бидат издигнати над царствата човечки)... ќе појдат кон неа сите народи. Ќе тргнат многу народи и ќе речат: Дојдете, да се искачиме на гората Господова, во домот на Бога Јаковов; Он ќе не научи на своите патишта... зашто од Сион ќе излезе законот, и од Ерусалим- словото Господово". Тоа изгледа дека е една слика од раните денови на царството, каде луѓето го шират знаењето на Христовото владеење на други, и одат горе на 'гората' од Божјото царство, кое полека ќе се шири низ светот. Тука имаме една слика на вистински ентузијазам во религиозно обожаване.

Една од најголемите човечки трагедии денес е што повеќето луѓе го 'обожават' Бога од политички, социјални, традиционални или емотивни причини, наместо врз основите на едно вистинско разбирање за Него како нивен Отец и Творец. Во царството ќе има световно одушевување да се научат патиштата Божји; луѓето ќе се толку поттикнати од таа желба што ќе патуваат од сите краишта на земјата во Ерусалим за да дознаат за Бога.

Наместо збунетоста и нечесноста создадени од човечките правни системи и управата на правда, ќе има општ правен систем- "законот и словото Господово", што ќе се објави од Христа во Ерусалим. "Сите народи ќе појдат" на тие учевни седници, вметнувајќи дека таа општа желба да се најде вистинското знаење за Бога ќе ја олесни природната затегнатост меѓу народите, како што прави меѓу поединците кои се предале на здобивање такво знаење во овој живот.

Овој опис за сите народи кои **поаѓаат** (изв. 'течат') кон Ерусалим е сличен со сликата претставена во Иса.60:5, каде Евреите се собираат заедно со народите (неЕвреи) да го обожават Бога во Ерусалим. Тоа се поврзува совршено со прорochtвото за царството во Зах.8:20-23:-

"Ќе доаѓаат народи и жители од многу градови, и ќе дојдат жителите од еден град при жителите во друг град, па ќе речат: да одиме (A.V.mg- ср. Зах.14:16 'од година во година') да се помолиме пред лицето на Господа и да Го побараме Господа Саваота; тогаш секој ќе рече- ќе одам и јас. И ќе доаѓаат многу племиња и народи силни, за да го бараат Господа Саваота во Ерусалим... (десетмина ќе владеат со сите народни јазици, па ќе ја фаќаат полата од оној кој е Евреин, велејќи, ќе одиме со тебе, зашто слушнавме дека Бог е со вас"- евр. текст)".

Ова создава слика за еврејскиот народ направен "глава, а не опанка" на народите, заради нивното покајување и покорност (5Мој.28:13); еврејските основи на Божјиот план за спасение тогаш ќе ги увиде секој. Непознавањето на тоа меѓу денешното христијанство тогаш ненадејно ќе

заврши. Луѓето тогаш со жар ќе расправаат за тие работи, за да можат да им речат на Евреите, "слушнаваме дека Бог е со вас". Разговорот тогаш ќе се одвива околу духовни работи, наместо суетните илузии кои го исполнуваат денешното светско мислење.

Со дадената голема обврска на побожност, не е за изненадување што Христос "ќе им суди... на народите... ќе ги прековаат мечевите свои во плугови, а копјата свои во српови: народ против народ нема да крене меч и нема повеќе да се учат на војна" (Иса.2:4). Апсолутната власт на Христос и целосната правда на неговата арбитража во спорови ќе изроди во народите волја за промена на нивното оружано производство во агрокултурна машинерија, и напуштање на сите воени обуки. "Во Негово време ќе зацарее правда" (Пс.71:7) духовноста тогаш ќе биде возвишена, и ќе се оддава почит на оние кои ги одразуваат Божјите одлики на љубов, милост, правда и т.н. Споредете го тоа со сегашната возвишеност на поносот, самопотврдноста и себичниот стремеж.

Волноста за прековување "мечеви во плугови" ќе биде дел од една многу поголема агрокултурна промена на земјата. Во исход на Адамовиот грев, почвата беше проколната заради него (Бит.3:17-19), со исход дека голем напор е сега потребен да се добие храна од неа. Во царството "ќе има грст жито во земјата на врвот на (еднаш неплодните) планините; плодот од тука ќе се тресе како (приносител) од Либан" (Пс.71:16 евр. текст). "Орачот ќе го затече жетварот и оној што гази грозје- сејачот; и горите ќе пуштат гроздов сок" (Амос 9:13), таква ќе биде подобрената плодност на земјата, и олеснатата клетва врз почвата изјавена во Едем.

Тоа големо агрокултурно претпријатие ќе опфаќа многу луѓе. Пророштвата за царството даваат впечаток дека луѓето ќе се вратат на еден самодостатен, агрокултурен животен стил:-

"Секој ќе седи под лозата своја и под смоквата своја, и никој нема да ги плаши" (Мих.4:4).

Таа самодостатност ќе ги премавне злоупотребите кои се составен дел од секој систем на вработувањето платен труд. Каде се проведува цел животен век во работа за да се обогатат други, тоа ќе биде минато.

"Ќе градат куќи и ќе живеат во нив (самите тие), ќе садат лозја и ќе ги јадат плодовите нивни. Нема да градат за да живее друг, нема да садат за да јаде друг... моите избрани долго ќе се користат со делото на рацете свои. Нема да се трудат напразно..." (Иса.65:21-23).

Иса.35:1-7 содржи ненадминливо пророштво како неплодната почва ќе се измени, што ќе изходи во аура на радост што скоро ќе се педи од почвата, заради полесниот и духовниот начин на живот на оние кои ја работат:

"Ќе се развесели пустината... и ненаселената земја ќе се зарадува и ќе распути како крин; ќе се радува, ќе ликува и ќе се весели... води ќе бликнат во пустината, и потоци во степите. И водниот привид ќе се претвори во езеро". Дури и природната агресивност меѓу животните ќе се отстрани: "волк и јагне ќе пасат заедно", а децата ќе можат да играат со змии (Иса.65:25; 11:6-8).

Исто како што клетвата беше поставена врз природното создание ќе биде многу олесната, како и она што беше изречено врз човечкиот род. Така Отк.20:2,3 говори во симболичен јазик за фаволот (гревот и неговиот учинок) кој ќе биде 'врзан' или притворен за време на милениумот. Животниот век ќе биде зголемен, така што ако некој умре на 100 годишна старост ќе биде сметан тек за дете (Иса.65:20). Жените со помалку мака ќе раѓаат деца (Иса.65:23). "Тогаш ќе им се отворат очите на слепите, ушите на глувите ќе се отнат; тогаш куциот ќе скока како елен, и јазикот на немиот ќе пее" (Иса.35:5,6). Поради чудесните духовни дарови кои ќе се повторно во посед (ср. Евр.6:5).

Не може да се преистакне дека царството Божјо не треба да се гледа како рајски остров, каде што праведните ќе уживаат како некои луѓе што уживаат во сончање и капење во природните богатства. Основната намена на царството Божјо е да се оддава слава на Бога, додека земјата се преполни со Негова слава "како што водите го исполнуваат морето" (Авак.2:14). Тоа е Божјата крајна цел: "Но жив сум Јас... и целата земја ќе се исполни со славата Господова" (Бро.14:21). Славата кон Господа значи дека жителите од земјата ќе ги почитуваат, возвишуваат и имитираат Неговите праведни својства; бидејќи светот ќе биде во таква состојба, Бог ќе допушти и физичката земја да го одразува тоа. Вака "кротките ќе ја наследат земјата (во царството) и ќе се насладуваат во изобилен (духовен) мир" (Пс.36:11), наместо да уживаат во лагоден живот. Оние "гладните и жедните за правда... ќе се наситат" во царството (Мт.5:6).

Самата помисла за имање вечен живот во царството често се користи како 'морков' да се наведат луѓето на еден интерес во христијанството. Меѓутоа, нашето поседување на тоа тогаш, ќе биде скоро случајно покрај вистинската причина за нашето присуство во царството, а таа е да се слави Бог. Во времето што ни преостанува по нашето криштевање, нашето ценење на тоа треба постојано да се развива.

До писателот, само десет години живот во радост и крајно совршенство и добра совест во Бога би вределе за сета траума на овој живот. Дека таа величенствена положба би трасла вечно едноставно го завејува паметот, и води вон границите на човечкото поимање.

Дури и кога се гледа во малку подословни изрази, да се биде во Божјото царство треба да ни е врвна поттик да се презрат светските предимства и материјализмот. Наместо неумереното размислување за непосредната иднина, Исус советуваше, "барајте го најнапред царството на Бога и Неговата правда, и сè ова ќе ви се придаде" (Мт.6:30-34). Сè она што сега можеме да замислеме и настојваме е неспоредиво со крајното исполнување да се биде во Божјото царство.

Ние треба да ја бараме 'Божјата праведност', т.е да се обидеме да развиваме љубов за Божјиот карактер, што значи дека ќе сакаме да сме во Божјото царство заради праведноста што ќе биде славена таму, бидејќи сакаме да бидеме морално совршени, а не само затоа што, лично, сакаме да ја избегнеме смртта и да живееме лесен живот во вечност.

Пречесто надежта на евангелието е дадена на начини кои повикуваат на човековата себичност. Јасно, нашата мотивација да бидеме во царството силно варира од ден на ден. Она што предлагаме е еден идеал; нашиот прв приоритет е да го научиме евангелието и да ја покажеме подложноста на него во криштевање, поттикнати од љубов за покорност на Бога. Нашето увидување, на надежта која Бог ни ја нуди и точните причини за желбата да сме во царството, ќе расте и созрева по криштевањето.

5.5 Милениумот

При оваа точка на нашата студија за животот во царството, внимателниот читател веројатно се прашува, 'не е ли оваа слика на царството Божјо прилично човечна?' Луѓето во царството сè уште ќе имаат деца (Иса.65:23) и ќе умираат (Иса.65:20). Луѓето пак ќе имаат спорови кои ќе ги решава Христос (Иса.2:4), и сè уште ќе треба да ја обработуваат почвата за да преживеат, макар што тоа ќе биде многу полесно него сега. Сето тоа ни од далеку не е до ветувањата дека праведните ќе имаат вечен живот, и Божја природа, и дека ќе бидат еднакви со ангелите, кои ниту се венчаваат ниту се множат (Лк.20:35,36). Одговорот лежи во фактот дека 1 дел од царството Божјо ќе трае 1000 години- еден милениум (види Отк.20:2-7). За време на тој милениум ќе има две групи на луѓе на земјата:

1. Светците- оние од нас кои го следат Христа достоинно во овој живот, на кои ќе им се даде вечен живот кај судот. Забележи: 'светец' значи 'повикана' особа, и се однесува на било кој вистински верник.

2. Обичните, смртници кои не го познаваа евангелието во времето на Христовото враќање- т.е не беа одговорни на судот.

Кога Христос ќе дојде, од двајца на нива, едниот ќе се земе (на суд), а другиот ќе се остави (Лк.17:36); оние 'оставените' ќе бидат втората група.

Со добивањето Божја природа кај судот, светците ќе бидат оневозможени да умираат и да имаат деца. Описите за луѓето кои ќе ги прават тие работи во царството, мора значи да се однесува на втората група- оние кои се затекнати живи во времето на враќањето Христово, но кои не ги познаваа Божјите барања. Наградата на праведните е да бидат "цареви и свештеници" и да царуваат на земјата (Отк.5:10). Царевите треба врз некого да царуваат; оние кои не го познаваат евангелието, во времето на II доаѓање значи ќе се остават живи за да се владее со нив. Со тоа што ќе сме 'во Христа' ние ќе ја делиме неговата награда- да биде цар во светот: "кој победува... нему ќе му дадам власт над (народите), и ќе ги пасе со жезал железен... како што и Јас примив власт од мојот Отец" (Отк.2:26,27).

Христовата парабола за парите сега си доаѓа на место- верните слуги беа наградени со 10 или 5 градови за управување во царството (Лк.19:12-19). Знаењето за Божјите начини нема да се прошири веднаш по Христовата објава за цар во Ерусалим; луѓето ќе одат во Ерусалим за да дознаат повеќе за Бога (Иса.2:2,3). Припомнете исто, како гората во Дан. 2:35,44 (што го претставува царството Божјо) постепено се шири преку земјата. Должност на светците ќе биде да го шират знаењето за Бога а со тоа и за Неговото царство.

Кога Израел беше порано Божје царство, должност на свештениците беше да го научуваат знаењето за Бога (Мал.2:5-7). За таа цел тие беа поставени во различни градови низ Израел. Во многу повеличенственото преуредено царство, светците ќе ја преземат таа улога (Отк.5:10).

Кога би дошол Христос денес:

1. Одговорните мртви ќе бидат воскреснати и заедно со одговорните живи, одведени кај судот.
2. Одговорните зли ќе бидат казнети со смрт, а праведните ќе добијат вечен живот. Ќе се суди и на народите кои му се противат на Христа.
3. Праведните тогаш ќе управуваат врз оние луѓе кои се затекнати живи, но не се одговорни на Бога; тие ќе ги учат на евангелието како "цареви и свештеници" (Отк.5:10).
4. Тоа ќе трае 1000 год. За ова време сите смртници ќе го слушаат евангелието и со тоа ќе се одговорни на Бога. Тие луѓе ќе живеат многу подолг и посреќен живот.
5. На крајот на милениумот ќе има востание против Христа и светците, кое Бог ќе го сопре (Отк.20:8,9).
6. На крајот од тие 1000 год., сите оние кои умреле за тоа време ќе бидат воскреснати и судени (Отк.20:5,11-15).
7. Злите меѓу нив ќе бидат уништени, а праведните ќе ни се придружат со примањето вечен живот.

Божјата цел со земјата тогаш ќе биде завршена. Ќе биде исполнета со бесмртни, праведни суштества. Божјото име 'Јахве Елохим' (што значи 'Тој кој што ќе биде откриен во групата на моќни единки') тогаш ќе биде исполнето. Никогаш веќе гревот, значи и смртта, не ќе се искушат на земјата; ветувањето дека семето змиино ќе биде сосема уништено со удар по глава, ќе биде тогаш целосно исполнето (Бит.3:15). За време на милениумот, Христос ќе владее "додека не ги стави под нозете Свои сите непријатели. А најпоследниот враг за уништување е смртта... Кога, пак, ќе

Му биде потчинето сè, тогаш и самиот Син ќе Му се потчини на Овој, Кој Му потчини сè, за да биде Бог сè во сè" (1Кор.15:25-28).

Тоа е, "крајот, кога (Христос) ќе Му го предаде на Бога и Отецот царството" (1Кор.15:24). Што ќе следи во периодот кога Бог ќе биде "сè во сè" не ни е кажано; сè што знаеме е дека ќе имаме вечен живот, Божја природа, и ќе живееме да Го славиме и да Му угодуваме. Може само да се претпоставува понатака каква би била состојбата по милениумот.

Разбирањето на "евангелието на царството Божјо" е битно за спасението на секој читател на овие зборови. Ви нудиме да ја прочитате оваа студија и погледнете во цитираните библиски пасуси.

Бог не посакува во Своето царство. Целата намера Му беше направена за да имаме вистински удел во тоа, а не само да ја изрази Својата творечка способност. Крштевањето не поврзува со ветувањата за тоа царство. Тешко е да се верува дека крштевањето, проследено со неколку години понизна послушност кон Божјото слово, ни овозможува влез во тој величествен, вечен вск. Сепак нашата вера во Божјата широка љубов, мора да е цврста. Какви и да биле нашите краткорочни проблеми, сигурно немаме никаква логична причина за отпор на повикот на евангелието.

"Ако е Бог со нас, кој ќе е против нас?" (Рим.8:31).

"Страдањата на сегашното време не се ништо спрема славата, која ќе се јави во нас" (Рим.8:18).

"Нашите сегашни лесни страдања ни донесуваат во голема изобилност вечна и полна слава" (2Кор.4:17).

Осврт 15: Буквалноста на царството

Многу буквалните описи на царството дадени во Стариот завет кај пророците се често исмејувани од теолозите и членовите на многу вероисповеди. Се тврди дека јазикот е фигуративен за некое место на награда друго освен земјата, бидејќи оваа планета ќе биде изгорена.

Во одговор на ова, мора да биде сфатено дека основно правило на библиското учење е оти треба секогаш да ја сфаќаме Библијата буквално освен ако има добра причина да се наметнува духовно толкување. На пр., 1 стих на Отк. ни кажува дека визијата е чисто симболична, кое треба да не води во нашето гледање на тоа. Постои и одредено чувство на склоност и реалност во употребата на јазикот кое може да покаже дали еден пасус е за симболично читање или не. Така кога читаме за земјата дека се тетерави како пијан човек (Иса.24:20); е јасно од видот на употребениот јазик дека е наменето за симболично читање. Напротив пак, јазикот користен во опишувањето на идното царство е многу лесен за буквално разбирање; нема навестување дека треба да го сфатиме симболично.

Би произлезло дека заради човечката неспособност да собере доволно вера за верување дека такво време навистина ќе дојде на земјава, создадоа теории кои го објаснуваат тоа. Нивната алтернатива за едно духовно, или небесно темелено царство, е неодредена со недостиг на детали, затоа има малку и за верување, и малку вера или се бара, или поттикнува. Ако во суштина описите на излечените сакати луѓе, или пустините направени плодни, се само симболични, тогаш прашањето мора да биде одредено и убедливо одговорено: "симболични на што?" Тие пасуси го опишуваат Божјото царство. Доколку сме несигурни што точно тие симболизираат, тогаш не го познаваме евангелието ('благовестието') за царството, и затоа не може да очекуваме никакво место во него.

Понатаму, треба да е прилично јасно од сите докази дадени досега, дека Бог има една вечна цел со човекот врз оваа земја; Тој не би ја уништил планетата која му е ветена на семето Авраамово засекогаш. Затоа треба

да очекуваме дека ќе има буквални описи во Библијата за идното царство на земјава. Следниве пасуси го потврдуваат тоа:

- "Он, Бог, Кој и даде облик на земјата и Кој ја создаде; Он ја запврсти, не ненадејно ја создаде; Он ја создаде за живеење" (Иса.45:18). Создавањето на земјата **би било** ненадејно (залудно) доколку Бог ја уништи; но напротив, Божјата намера е да ја насели со бесмртници.

- "Земјата си постои секогаш" (Проп.1:4).

- "Ги постави засекогаш (елементите на соларниот систем) и за вечни времиња; даде наредби кои нема да се нарушат" (Пс.148:6).

Времетраењето на милениумот од 1000 год., по записот во Отк.20:4, треба исто да се прифати буквално, за да се усогласи со другите заклучувања од пророштвата во врска со природата на тој период. Па, и во Откровението, не е обврзно секој број да се сфати фигуративно. Многуге препораки таму како "една третина" е очит пример. Многу значајно, милениумот е опишан во Евреи 4:4-9 како еден саботен ден за одмор. Со Бога "еден ден е како илјада години" (2Пет.3:8). По 6 'дена' од по 1000 години во Божјата цел со земјата, ќе дојде саботниот 'ден' на милениумот.

Према библиската дата на создавање, 6000 години (т.е. шест 'дена') од создавањето не носи во 2000 н.е. (т.е. создавањето беше околу 4000 п.н.е.). Тоа може да значи дека почетокот на милениумот може да е околу 2000 н.е. За сите нас времето е ограничено. Соочени со очекувањето на Христовото рано враќање, треба да го искористиме секој можен момент во овој краток живот да се подготвиме за неговото доаѓање.

Осврт 16: Збир на израелската историја

АВРААМ беше повикан од Ур халдејски; првиот Евреин. Бог му даде ветувања кои се однесуваа за земјата хананска, и семето негово. Тој умре и не ги прими тие ветувања.

ИСАК. Авраам беше подготвен да го понуди својот син Исак, во жртва. Бидејќи Авраам беше верен, Бог го потврди Своето ветување на Авраам со заклетва. Волноста на Исак да умре во покорност на татковата заповед е еден вид Христос. Ветувањата беа обновени до Исак (Бит.26:3-5).

ЈАКОВ беше син Исаков. Ветувањата и нему му беа повторени. Тој имаше 12 синови- Рувим беше најстариот, Венијамин најмладиот. Левиј беше оној од кого потекнаа свештениците. Јосиф беше најомилениот.

ЈОСИФ. Како момче имаше два сина кои го одбраа како владар врз своите браќа. Тие постанаа љубоморни, и го продадоа како роб во Египет. Таму тој стана управник, и организираше конзервација на жито кое ќе се користи за времето од седумгодишната глад што го зафати регионот. За тоа време, Јаков и неговите синови дојдоа да живеат со Јосифа во Египет. Тие и нивните потомци живееја во Гесем, дел од Египет. Подоцна еден фараон го прогони народот на Израел, и ги пороби.

МОЈСЕЈ се роди во тоа време; беше скриен во трски како бебе, и пронајден од фараоновата ќерка и посвоен беше од неа. Како младич, тој уби еден Егијпјанец, кој тепаше Евреин. Мојсеј потоа се насели во земјата мадијамска, каде што работеше како овчар 40 години кај Јогор. Тогаш Бог му се јави во огнен пламен во капина. Му беше речено да оди кај фараонот и побара да го избави на Израел. Тој направи чудесни знаци за да докаже дека е пратен од Бога. Меѓутоа, фараонот не ги пушташе Израелците, затоа десет напасти беа пратени врз Египет, пр. жаби, мрак, град и најпосле убивањето на првородените машки. Израелците мораа да заколат јагне и крвта да ја попрскаат на вратите од своите домови. Тоа посочуваше према тоа како крвта на Исус може да не спаси од смрт. Тој празник стана познат како Пасха.

ИСХОД. На Израелците им беше конечно допуштено да го напуштат Египет. Патуваа водени од Божји ангел во столб од облак дeње, а ноќе во огнен столб. Фараоновата војска ги следеше до Црвеното море. Водата се отвори чудесно за да преминат луѓето, а потоа се врати давејќи ги Египќаните. Израел потоа патуваше низ пустината према ветената земја хананска. Бог им даде вода да пијат од една карпа, и леб во вид на мана беше снабдувано секое утро. Кога дојдоа во гората синајска, Бог им ги даде десетте заповеди и законот Мојсеев. Тогаш беа утврдени за Божјо царство. Им беше заповедано да направат одреден шатор наречен скинија, во кој Бог ќе биде обожаван. Им беше доделен првосвештеник и свештеници кои ќе ги нудат нивните жртви на Бога. Сите елементи од скинијата и свештенството посочуваа кон Исус.

ВЕТЕНАТА ЗЕМЈА. Конечно пристигнаа. 12 извидници беа пратени од кои десет вратени кажаа дека е претешко да се поседува земјата хананска. Другите двајца извидници, Исус Навин и Халев, ја кажаа вистината, дека земјата **може** да биде поседувана од нив, ако би имале верба во Божјите ветувања. Бидејќи народот го делеше ставот на десетте извидници, Израелците мораа да скитаат во пустината 40 години додека не умреа сите оние кои беа преку 20 кога го напуштија Египет.

ИСУС НАВИН беше наследник Мојсеев, и ги одведе Израелците во земјата хананска. Првиот град за преземање беше Јерихон, каде што живееше Раав, а потоа Гај. Еднаш штом се утврдија во земјата, беа наизменично управувани од **СУДИИ**, иако Бог им беше вистинскиот цар. Тие вклучуваа луѓе како Гедсон, Ефтај и Самсон. Сите тие ги избавуваа Израелците од нивните непријатели, кога ги покажуваа гревовите према Бога. Историјата израелска е полна примери за нивната непослушност, со казнувања од инвазии на соседните народи, покажувања на нивните гревови и како Бог ги избавува- и повторно грешење. Последниот судија беше Самуил. Во негово време, народот на Израел го отфрли Бога за нивен Цар и побараа човечки цар, како околниот свет.

ЦАРЕВИТЕ. Нивниот прв цар беше Саул, кој иако почна добро, испадна зол, и беше непокорен на Божјите заповеди, и го прогони Давида. По неговата смрт, Давид стана следниот цар, и беше еден од најдобрите на Израел. Бог му даде големи ветувања. После него дојде неговиот син Соломон, кој после еден добар почеток, беше одвратен од вистинската вера од многуте жени кои ги зеде од околните народи. По неговата смрт царството се подели на две- 10 племиња го формираа царството на Израел, почнувајќи под Јеровоам; другите 2 племиња, Јуда и Венијамин, го формираа царството на Јуда, почнувајќи под Ровоам, синот на Соломон.

Царството на Израел, (десетте племиња) немаше добри цареви. Постојано беа бунтовни кон Бога. Тој им испрати многу пророци кои им говореха да се покајат, но тие не сакаа. Затоа Асирците ги нападнаа, и одведоа во заробеништво. Тие беа растурени низ светот.

Царството на Јуда (две племиња) имаше неколку добри цареви (пр. Аса, Језекиј), но и тие, воглавно беа непослушни на Бога. Вавилонците беа затоа пратени да ги нападнаат, и ги зедеа во заробеништво во Вавилон за 70 години. Тие никогаш повеќе немаа цар. По 70 години, некои се вратија во земјата на Израел под водството на Ездра, Неемија, Јосиј (тогашен првосвештеник) и Зоровавел владарот. Беа управувани од Персија, па од Грција и најпосле од Рим. Тие беа под Рим кога се роди Исус. Во исход на нивното одбивање да го прифатат, Бог ги прати Римјаните да го уништат Ерусалим во 70 н.е. и конечно сите Евреи беа истерани од Израел.

Во скори години, Евреите почнаа да се враќаат во својата земја, во делумно исполнување на пророштвата од Стариот завет. Обновувањето на државата Израел е сигурен знак дека набргу Исус ќе се врати да го преусреди царството на Израел во Божјо царство.

Студија 5: Прашања

1. Кое од следниве е времето на уредување на Божјото царство?
 - а) Од секогаш е уредено
 - б) При враќањето на Христос
 - в) На денот на Педесетницата во 1 век
 - г) Во срцата на верниците при нивното обраќање.

2. Дали царството Божјо постоеше во минатото? Ако да, во каков облик?

3. Кога заврши?

4. Што е тоа милениум?
 - а) Владеење на добротинство во нашите срца
 - б) 1000 годишно владеење на верниците на небо
 - в) 1000 годишно владеење на сатаната на земја
 - г) Првите 1000 години на Божјото идно царство на земјата.

5. Какво ќе биде царството?

6. Што ќе прават присутните верници во милениумот?
 - а) Ќе бидат владари врз смртниците
 - б) Ќе бидат владари на небо
 - в) Не знаеме
 - г) Ќе живеат на друга планета.

7. Дали пораката за царството Божјо беше проповедана:
 - а) Само во Новиот завет
 - б) Само од Исус и апостолите
 - в) Во двата, Стариот и Новиот завет
 - г) Само во Стариот завет.